

Arrest

nr. 160 428 van 20 januari 2016
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2015, en gezien het verzoekschrift dat voormelde vreemdeling op 7 juli 2015 heeft ingediend om nogmaals de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MULLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 mei 2014 dient de verzoeker, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van zelfstandige. Op 31 juli 2014 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.2. Op 4 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 8 juni 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:
(...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 12.05.2014 en verkreeg de E-kaart op 31.07.2014. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. De situatie van betrokkene blijkt intussen echter geheel gewijzigd.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma L. V. V. (...), een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen en een aandelenregister. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrappt als zelfstandige (vanaf 07.05.2014).

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Uit het dossier blijkt eveneens dat betrokkene zich, bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen, wil aanmelden bij het OCMW voor de aanvraag van een leefloon.

Aangezien betrokkene zijn verblijfsrecht onder valse voorwendsels bekwam gezien hij geen zelfstandige activiteit uitoefent en werd vastgesteld door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der zelfstandigen dat de aansluiting als zelfstandige onterecht was, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan eventuele andere aanwezige humanitaire elementen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht. Het element fraude is wel degelijk een verzwarend element die de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als zelfstandige bekomen op 31.07.2014 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

(...)

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker op 26 juni 2015 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van 4 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en op 7 juli 2015 een nieuw verzoekschrift indiende dat evenzeer bedoeld is om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van voormelde beslissing te verkrijgen. *In casu* dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hierop gewezen, heeft de raadsman van de verzoeker aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak kan doen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, met name het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

De Raad zal derhalve enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing dd. 04.06.2015 in strijd met de zorgvuldigheids- plicht en de materiële motiveringsplicht vaststelt dat hij nooit effectief zou zijn tewerkgesteld als zelfstandige, zodat er tevens ten onrechte van wordt uitgegaan dat hij valse of misleidende informatie heeft verstrekt;

1ste onderdeel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing dd. 04.06.2015 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel;

De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden; de beslissing dient te stoen op een correcte feitenvinding; de overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel; een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt; een zorgvuldige overheid

dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld;

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen omdat beweerdelijk uit administratief onderzoek zou gebleken zijn dat verzoeker niet effectief als zelfstandige zou gewerkt hebben, op grond waarvan verzoeker verweten wordt van het verstrekken valse of misleidende informatie :

“Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrappt als zelfstandige (vanaf 07.05.2014).

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.”

Ten onrechte gaat verwerende partij er vanuit dat verzoeker valse of misleidende informatie heeft verstrekt; hierna zal blijken dat de kwestieuze inschrijving als zelfstandige dd. 12.05.2014 wel de- gelijk op waarheid berust;

Nochtans had de verwerende partij hieromtrent informatie kunnen vragen aan verzoeker of zijn opdrachtgevers, op basis waarvan hij zou kunnen te weten komen dat verzoeker daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgebaat;

De foutieve beoordeling van verwerende partij dat verzoeker nooit als zelfstandige werkzaam was wordt aan de hand van de door verzoeker bijgebrachte documenten van inschrijving in de Kruispuntbank van de firma L. v. v. (...), alsook door het bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen; hieruit wordt bewezen dat verzoeker op 12.05.2014 een zelfstandige activiteit heeft aangevat;

De aangebrachte stukken zijn echte documenten en geenszins vervalst, zodat er geen sprake kan zijn van misleiding in de zin van de bestreden beslissing;

Verwerende partij concretiseert bovendien niet afdoende de beweerd misleidende informatie die ze nu aan verzoeker toeschrijft, noch toont ze dat aan; de inschrijving in de Kruispuntbank van de firma L. v. v. (...), alsook de inschrijving bij de sociale kas voor zelfstandigen van verzoeker bewijzen wel degelijk dat de juridische situatie overeenstemt met de realiteit;

Verzoeker stelt vast dat in het administratief dossier geen documenten zijn terug te vinden betreffende de op een niet nader gedefinieerd tijdstip gevoerde opzoekingen of onderzoeken van het Rijksinstituut voor Sociale Verzekeringen van de Zelfstandigen (RSVZ);

Evenmin zijn opzoekingen op enige ander datum terug te vinden noch enig daadwerkelijk onderzoek desbetreffend;

Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak van de Raad, volgens dewelke zij er op wijst dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat de bestreden beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en van de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, 214.282);

Welke vaststellingen werden er precies door het Rijksinstituut voor de sociale verzekering van zelfstandigen gedaan ? Gelet op het feit dat er aan verzoeker frauduleuze gedragingen worden verweten, geldt die bewijsplicht te dezen des te meer; bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop hij zich baseert om te besluiten dat verzoeker nooit werkelijk aan de slag ging als zelfstandige en de concrete situatie dus niet met de werkelijkheid overeenstemt waardoor hij de overheid op decisieve wijze zou hebben misleid teneinde het verblijfsrecht als werknemer te bekomen (cf. RvS 30 juni 2011, 214.282);

De bestreden beslissing is enkel en alleen gebaseerd op een beweerd onderzoek van het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ), terwijl dit niet wordt bijgebracht, noch wordt vermeld welke vaststellingen in concreto werden verricht, zodat verzoeker van oordeel is dat de hier bestreden beslissing genomen is op basis van onjuiste en onvolledige informatie, terwijl verzoeker eerder wel correcte en betrouwbare gegevens ter beschikking heeft gesteld;

Het feit dat het bestuur een inschrijving bij de Kruispuntbank niet goed leest of de juridische inhoud daarvan niet correct kan achterhalen, is een fout lastens verwerende partij die zij niet kan afschuiven op verzoeker;

Er is nooit sprake geweest van enige misleiding; naast het feit dat er van een zorgvuldig bestuur verwacht wordt een inschrijving op de juiste wijze te ontleden en op te volgen, dient een bestuur bovendien voldoende inspanningen te getroosten om ervoor te zorgen dat zij over alle correcte informatie beschikt; bij eventuele twijfel diende immers verwerende partij zich te informeren;

Verwerende partij toont op geen enkele wijze dat zij verzoeker hieromtrent heeft gecontacteerd nog daargelaten dat verwerende partij vragen zou hebben gesteld aan het sociaal secretariaat voor de zelfstandigen of het ondernemingsloket; het staat derhalve vast dat verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige wijze van feitengaring;

Verwerende partij verzamelde de essentiële informatie niet, waardoor de feiten waarop hij zich baseerde niet volledig waren; verwerende partij maakte het zich immers al te gemakkelijk en steunde zijn beslissing louter op basis van de foutieve gegevens die hij verkreeg via de RSVZ; verwerende partij vermeldt trouwens niet welke vaststellingen er door het Rijksinstituut voor de sociale verzekering voor zelfstandigen (RSVZ) werden gedaan;

Derhalve handelde verwerende partij in strijd met de zorgvuldigheidsplicht; uw Raad heeft reeds meermaals in gelijkaardige zaken alleen al om de bovenstaande reden de beslissing vernietigd en geoordeeld dat "verweerder zijn beoordeling steunde op foutieve of niet-actuele informatie uit de databank";

Verzoeker voert terecht de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht;

Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954);

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053);

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het eerst onderdeel van het middel is gegrond;

2de onderdeel : schending van de motiveringsplicht

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte er verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden;

Verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden : de bestreden beslissing is immers zonder meer behept met een feitelijke onjuistheid : verwerende partij is niet wettig tot zijn voorstelling

betreffende de toedracht der feiten gekomen; de bestreden beslissing is dan ook onwettig, aangezien de beweegredenen waarop deze zich steunt in feite niet aanwezig zijn;

Verwerende partij is inderdaad tot zijn beslissing gekomen op basis van onjuiste en onvolledige informatie, zodat de beslissing zonder meer gestoeld is op onjuiste motieven en op onvolledige informatie; verwerende partij, die de bestreden beslissing enkel motiveerde op basis van de onvolledige en foutieve gegevens van de RSVZ, vermeldt zelfs niet welke vaststellingen er door het Rijksinstituut voor de sociale verzekering voor zelfstandigen (RSVZ) juist werden gedaan;

Verwerende partij verliest de motivering van de bestreden beslissing uit het oog : de bestreden beslissing ging uit van een weerlegbaar vermoeden dat thans is weerlegd; de argumentatie die verwerende partij thans aanhaalt, vindt geen steun in de bestreden beslissing; nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er misleidende informatie zou zijn verstrekt;

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE);

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid; de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Het tweede onderdeel van het middel is eveneens gegrond; het middel is dus in zijn geheel gegrond;

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient te worden vastgesteld;

Dat het middel ernstig is; dat verzoeker dienvolgens de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 04.06.2015 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie te vernietigen en te schorsen;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- de zorgvuldigheidsplicht;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- de materiële motiveringsplicht.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing er ten onrechte zou van uitgaan dat verzoekende partij valse of misleidende informatie heeft verstrekt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer de verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

*De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
(...)*

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Verzoekende partij uit kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris gebruik heeft gemaakt van een beslissing van de RSVZ, en betwist dat zij niet actief zou zijn geweest als zelfstandige.

Zij beroept zich in haar verzoekschrift op de door haar bijgebrachte documenten van inschrijving in de Kruispuntbank van de firma L. V. V. (...), alsook het bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Verzoekende partij verliest hierbij evenwel uit het oog dat door het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene werd ingesteld en deze tot de conclusie is gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt!

De documenten – die overigens in rekening waren gebracht om tot afgifte van de E-kaart te besluiten – zijn niet meer van tel. Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft de sociale kas de opdracht gegeven om de aansluiting van verzoekende partij als zelfstandige met terugwerkende kracht stop te zetten.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig anders voorhouden. Verzoekende partij moet worden geacht nooit zelfstandige te zijn geweest. Dat de schrapping retroactief is gebeurd, duidt afdoende aan dat verzoekende partij bij de aanvraag van haar verblijf zich heeft gesteund op valse of misleidende informatie, zonder dewelke zij haar verblijfsrecht niet zou hebben verkregen. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve terecht toepassing gemaakt van art. 42septies Vreemdelingenwet voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

Zie in die zin RvV nr. 113 116 van 30 oktober 2013:

“Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel gewag maakt van “recente informatie van de RSVZ” doch dat niet vermeld wordt over welke precieze documenten het handelt, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing voldoende informatie bevat in het licht van de beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker er zich kan op verdedigen. [...]Mocht verzoeker het administratief dossier geraadpleegd hebben, dan zou hij kennis genomen hebben van voormelde brieven en kon hij zo nodig hieromtrent nog verweer ontwikkelen ter terechtzitting, quod non. [...]De Raad acht het concluderend niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat verwerende partij verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt aan een schrijven van een overheidsinstelling waarin tot de retro-actieve schrapping als zelfstandige van verzoeker werd besloten. Noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige behoort tot de bevoegdheid van verwerende partij, zodat de Raad niet inziet waarom verwerende partij in deze een grondiger onderzoek had dienen te verrichten. Het was zaak van verzoeker om stappen te ondernemen bij het RSVZ en het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien. Hiervan wordt geen bewijs geleverd.”

Terwijl de beslissing dd. 03.11.2014 van het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt.

De verweerder laat gelden dat het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21). Het volstaat in casu vast te stellen dat de relevante stukken zich in het administratief dossier bevinden en dat verzoekende partij er daar kennis van kan nemen. Verzoekende

partij toont niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou zijn tekortgeschoten in de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht.

De beweringen van verzoekende partij als zou de gemachtigde zich op onjuiste en onvolledige informatie hebben gestoeld, kunnen niet worden aangenomen.

Terwijl uit het administratief dossier overigens ook uit een telefoongesprek dd. 30.04.2015 van de gemeente Hoeselt blijkt dat verzoekende partij steun wenst te vragen bij het OCMW.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij diende te worden beëindigd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wat betreft de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan het verblijfsrecht van de verzoeker een einde wordt gesteld omdat hij "zijn verblijfsrecht onder valse voorwendsels bekwam gezien hij geen zelfstandige activiteit uitoefent en werd vastgesteld door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der zelfstandigen dat de aansluiting als zelfstandige onterecht was". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt bovendien niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing, door niet te vermelden welke vaststellingen er door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der zelfstandigen (hierna: RSVZ) juist werden gedaan, niet afdoende gemotiveerd is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

De verzoeker betwist niet dat de door hem voorgelegde documenten, met name een uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen (hierna: KBO) van de firma L.V.V., een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen en een aandelenregister, waarmee hij liet uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben, van doorslaggevend belang waren bij het toestaan van het verblijfsrecht.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit een schrijven van 3 november 2014 door het RSVZ aan het sociaal verzekeringsfonds van de verzoeker, dat de aansluiting van de verzoeker bij zijn sociaal verzekeringsfonds retroactief dient te worden geschrapt vanaf 7 mei 2014 omdat de vragenlijst die de verzoeker heeft ingevuld niet voldoende bewijskrachtige gegevens omvat die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Op grond van deze bevindingen besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verzoeker *“onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend”*.

De verzoeker voert hiertegen aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte meent dat hij valse of misleidende informatie heeft verstrekt. Hij meent dat de foutieve beoordeling van de gemachtigde dat hij nooit als zelfstandige werkzaam was, weerlegd wordt aan de hand van de door hem bijgebrachte documenten van inschrijving in de KBO van de firma L.V.V. en van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. De verzoeker toont evenwel niet met concrete gegevens aan dat hij wel degelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, bewijst de loutere inschrijving bij de KBO en bij een sociale kas voor zelfstandigen immers niet dat de juridische situatie overeenstemt met de realiteit. Hoewel een dergelijke inschrijving noodzakelijk is om een beroepsactiviteit als zelfstandige te kunnen aanvatten, is het geen bewijs dat de beroepsactiviteit ook daadwerkelijk is aangevat. Gelet op het schrijven van 3 november 2014 door het RSVZ maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de bevindingen dat *“(h)et Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) (...) een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene (heeft) ingesteld en (...) tot de conclusie (is) gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten”* dient te worden besloten dat hij *“onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend”*.

De verzoeker werpt tevens op dat in het administratief dossier geen documenten zijn terug te vinden betreffende opzoeken of onderzoeken van het RSVZ. Uit het schrijven van 3 november 2014 door het RSVZ aan zijn sociaal verzekeringsfonds blijkt evenwel dat de beslissing tot schrapping van de aansluiting gebaseerd is op een vragenlijst die de verzoeker diende in te vullen en samen met de nodige bewijsstukken terug te sturen. Hoewel noch deze vragenlijst, noch de door de verzoeker voorgebrachte bewijsstukken zich in het administratief dossier bevinden, kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de verzoeker deze kent. Bovendien komt het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toe om het onderzoek van het RSVZ over te doen. Indien hij de motieven voor en het onderzoek naar de schrapping van zijn sociaal verzekeringsfonds betwist, was het zaak van de verzoeker om stappen te ondernemen bij het RSVZ en het sociaal verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als

zelfstandige te laten herzien. Hiervan wordt geen bewijs geleverd. De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig gehandeld heeft door zich voor het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het schrijven van het RSVZ van 3 november 2014, zonder hierbij alle gegevens van het onderzoek dat door het RSVZ verricht werd op te vragen. De verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat *“de verwerende partij (...) informatie (had) kunnen vragen aan verzoeker of zijn opdrachtgevers, op basis waarvan hij zou kunnen te weten komen dat verzoeker daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgebaat”*, temeer nu hij in zijn verzoekschrift zelf niet duidt welke informatie hij of zijn opdrachtgevers in dat geval zou(den) hebben kunnen bijbrengen. Om dezelfde redenen maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de gemachtigde vragen zou hebben moeten stellen aan het sociaal secretariaat voor de zelfstandigen of het ondernemingsloket.

Waar de verzoeker laat gelden dat er nooit sprake is geweest van enige misleiding, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Verder wijst de Raad er nog op dat het aan de verzoeker die een verblijfsrecht heeft verkregen als zelfstandige toekomt om de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op de hoogte te brengen indien hij niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent. Te dezen wordt in de bestreden beslissing tevens vastgesteld – en de verzoeker betwist niet – dat *“(u)it het dossier blijkt (...) dat betrokkene zich, bij gebrek aan voldoende bestaansmiddelen, wil aanmelden bij het OCMW voor de aanvraag van een leefloon”*. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop de verzoeker zich beroept, rust ook op de verzoeker (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN